



Arrest

nr. 29 063 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 8 april 2009 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van S. BUYSSE, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Bulgarije afkomstig te zijn en van Roma origine te zijn.

Op 20 april 2006 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 2 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster keerde terug naar Bulgarije.

Op 10 maart 2009 dient verzoekster een nieuwe asielaanvraag in.

Op 30 maart 2009 wordt het dossier van verzoekster door de dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster wordt verhoord op 7 april 2009.

Op 8 april 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“ (...)

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man M.S.Y. (O.V. 5.910.658). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De vaststellingen die tot deze conclusie hebben geleid werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw man:

"Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3 & 6) dat, toen A. 's nachts uw huis was binnengedrongen en uw vrouw probeerde te verkrachten, u hem neerstak met een mes. Hierna ontvluchtte u samen met uw gezin 's ochtend jullie land van herkomst. U verklaart dat u geen beroep deed op de politie omdat u vreesde naar de gevangenis te worden gestuurd voor het neersteken van A. Ook uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 4) dat jullie niet naar de politie gingen uit vrees dat u zou worden opgesloten. Er moet worden opgemerkt dat deze motivering waarom u geen aangifte deed bij de bevoegde autoriteiten van dit incident ontoereikend is, U ging ermee akkoord dat u handelde om uw vrouw te verdedigen en u ging er eveneens mee akkoord dat de politie dit misschien zou aanvaarden en u geen straf zou krijgen. Aldus maakt u niet aannemelijk dat u niet op de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten zou kunnen rekenen. Ook uw vrouw ging ermee akkoord dat het zou kunnen dat u door de Bulgaarse autoriteiten in het gelijk zou worden gesteld maar stelt dat jullie eveneens schrik hadden van de familie van A. Deze motivatie om geen bescherming te zoeken bij de bevoegde autoriteiten van uw land kan evenmin worden aanvaard. Er kan immers verwacht worden van iemand die meent uit wettige zelfverdediging te hebben gehandeld dat hij, ondanks het feit dat hij schrik heeft voor de familie van A., probeert om met alle mogelijke middelen de bescherming van de overheid te verkrijgen voor zijn problemen.

Verder moet worden vastgesteld dat u en uw vrouw na jullie vertrek uit Bulgarije ongeveer 2 à 3 maanden illegaal in Duitsland verbleven waar u in het zwart in de bouw werkte (CGVS p. 2 & 7; CGVS vrouw p. 3). U verklaart (CGVS p. 3) dat u geen asiel aanvraag in Duitsland omdat uw kennissen u daar niks hebben over gezegd. Uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 5) dat jullie er geen asiel aanvroegen omdat jullie niet wisten waar jullie daarvoor naartoe moesten gaan en dat jullie ook de taal niet spreken. Deze motiveringen zijn uiteraard onafdoende. Van een persoon die zijn land ontvlucht mag er immers verwacht worden dat deze kandidaat-vluchteling bij het betreden van een veilig derde land zich zo snel mogelijk informeert over de wijze hoe hij in dat land bescherming kan bekomen. Aangezien jullie er echter de voorkeur aan gaven om enkele maanden illegaal in Duitsland te blijven wordt de ernst van jullie beweerde vrees voor vervolging of jullie risico op het lijden van ernstige schade op zwaarwichtige wijze ondermijnd,

Ook moet worden opgemerkt dat uw verklaringen en deze van uw vrouw een tegenstrijdigheid bevatten inzake hoe jullie hebben vernomen dat de broers van A. jullie zochten in Duitsland, U verklaart (CGVS p. 7) dat uw zus de twee broers van A. tegenkwam, dat er ruzie ontstond en de broers zeiden dat ze wisten dat u bij haar verbleef en u er zouden komen doden. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 4-5) dat u via de oudere zus van A. vernam dat zijn twee broers u zochten en wilden vermoorden of slaan. Uw vrouw stelt uitdrukkelijk dat uw zus deze twee broers nooit heeft ontmoet en er aldus nooit problemen mee heeft gehad. Aangezien het gegeven dat de twee broers in Duitsland waren de concrete reden is van jullie komst naar België, is deze tegenstrijdigheid ernstig te noemen.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 2 & 8) en deze van uw vrouw (CGVS vrouw p. 5) dat jullie op 20 februari 2009 in België aankwamen en pas op 10 maart 2009 jullie asielprocedure hebben gestart. Redelijkerwijze kan er van een kandidaat-vluchteling verwacht worden dat die een asielaanvraag indient kort na aankomst in België. Temeer daar het jullie tweede asielaanvraag in België betreft. Jullie

motivering dat de auto door de politie in beslag was genomen en dat jullie dit eerst in orde wilden krijgen is bijgevolg geen ernstige uitleg. Deze houding getuigt in jullie hoofde evenmin van een vrees zoals omschreven in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming,"

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. (...)"

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift vraagt verzoekster *'het dossier terug te sturen naar het CGVS voor een eerlijke behandeling'*.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij kan derhalve enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om een dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster geeft aan zich niet te kunnen verzoenen met de motivering van de bestreden beslissing en zij meent dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht genomen werd en deze voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt. Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en benadrukt dat de bestreden beslissing vaag, nietszeggend en in feite een loutere stijlfomule is en dat voornoemde beslissing bovendien geen rekening heeft gehouden met het Kinderrechtenverdrag. Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. Zij meent dat gelet op de moeilijke levensomstandigheden voor Roma's en vooral gelet op de problemen die zij diende te ondergaan, het geheel onredelijk is om te stellen dat zij en haar gezin geen risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade ed.

Verzoekster bekritiseert de motivering waar die stelt wat volgt:

"(...)

Er kan immers verwacht worden van iemand die meent uit wettige zelfverdediging te hebben gehandeld dat hij, ondanks het feit dat hij schrik heeft voor de familie van A., probeert om met alle mogelijke middelen de bescherming van de overheid te verkrijgen voor zijn problemen.

"(...)"

Verzoekster is van mening dat dit inderdaad kan verwacht worden maar stelt zich de vraag of dit ook kan verwacht worden van een Roma. Zij stelt dat het bovendien voor iedereen aannemelijk is dat zij het niet durfden uit vrees voor nog meer en nog ergere problemen in het geval zijn niet geloofd zouden worden. Verzoekster meent ook dat het feit dat zij geen asiel aanvraag in Duitsland haar moeilijk ten

laste kan worden gelegd. Zij wijst erop dat zij laaggeschoold is en niet op de hoogte was van de mogelijkheid tot aanvraag van asiel, waardoor zij ook niet de nodige stappen ondernam, dat zolang zij niet bedreigd werd dat voor haar voldoende was. Verder poneert zij ook dat het werken zonder papieren en dergelijke een Roma ook niet kwalijk kan genomen worden, daar deze amper papieren krijgen eender waar zij zich vestigen. Verzoekster wijst erop dat uit de bij haar inleidend verzoekschrift gevoegde documentatie, hetgeen een zeer kleine fractie is van alle informatie die er over de problemen met Roma's te vinden zijn, zeer duidelijk blijkt dat er wel degelijk ernstige problemen bestaan en dat zelfs in de meest ontwikkelde land van Europa de elementaire mensenrechten met de voeten getreden worden als het Roma's betreft. Verzoekster meent dat het om deze redenen dan ook aannemelijk is dat zij wel degelijk een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien verzoekster voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dezelfde asielmotieven heeft ingeroepen als haar echtgenoot, de heer M.S.Y., gezien beide dossiers samen werden behandeld en steunen op dezelfde motieven en verzoekster thans dezelfde middelen aanvoert in haar verzoekschrift als haar echtgenoot alsook deze middelen op de zelfde wijze uiteenzet en welke reeds werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden (RvV 25 juni 2009, nr. 29 062), moet voor de thans aangevoerde middelen dan ook tot hetzelfde besloten worden.

Aldus is geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd door verzoekster.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU